

Arrest

nr. 348 936 van 23 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 maart 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 9 maart 2026 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij duikt voor een eerste maal in België op in 2022 bij een verkeerscontrole. Zij wordt verschillende malen gedwongen gerepatrieerd naar haar land van herkomst. Dit gebeurde onder meer in 2022 en 2023.

1.2. Op 2 mei 2025 dient een Belgische werkgever voor verzoekende partij een aanvraag voor een gecombineerde vergunning in voor bepaalde duur. Deze aanvraag heeft betrekking op het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Op 10 oktober 2025 wordt deze aanvraag geweigerd.

1.3. Op 9 maart 2026 wordt het illegaal verblijf van verzoekende partij (en haar zoon die haar volgt in de huidige procedure) vastgesteld. Te dezer gelegenheid worden zij gehoord door de diensten van de Politiezone Brussel-Hoofdstad/Elsene.

1.4. Op dezelfde dag wordt ten aanzien van verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

1.5. Op 9 maart 2026 wordt er ten aanzien van verzoekende partij eveneens besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Brussel-Hoofdstad/Elsene op 09.03.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

*Aan de Heer
[...]*

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 09.03.2026 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Betrokkene verklaarde in het hoorrecht afgenomen door PZ Brussel-Hoofdstad/Elsene van 09.03.2026 een jaar en een half in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Betrokkene verblijft dus al enige tijd op illegale wijze op het Belgisch grondgebied.

Daarnaast werd er aan betrokkene op 03.12.2022 een inreisverbod van twee jaar betekend. Betrokkene maakte ook het onderwerp uit van een bijlage 13 septies en werd overgebracht naar het gesloten centrum waar hij gerepatriëerd werd op 16.12.2022. Op 06.07.2023 werd betrokkene geïntercepteerd door PZ Riho voor illegaal verblijf. Op het moment van de interceptie was het inreisverbod van twee jaar nog geldig. Betrokkene besloot dus naar België te reizen op een moment dat zijn inreisverbod nog geldig was. Daaruit kunnen we afleiden dat betrokkene zich niet hield aan de maatregel die hem werd opgelegd en bijgevolg niet heeft meegewerkt met de overheden.

Gelet op al deze elementen is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een vrouw, een meerderjarige dochter en een minderjarige zoon in België heeft. In het hoorrecht, ingevuld door PZ Brussel-Hoofdstad/Elsene op 09.03.2026, verklaart hij dat zijn vrouw, van wie hij gescheiden is, hier is en dat zijn zoon en zijn dochter bij hem wonen. Hij zou voor de rest geen familie in België hebben.

Wat betreft zijn meerderjarige dochter moet opgemerkt worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat alle gezinsleden illegaal op het grondgebied verblijven en ze dus geen verblijfsrecht hebben. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten. De minderjarige zoon van betrokkene moet zijn vader volgen. Hij moet zich houden aan het verwijderingsbesluit. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op zijn minderjarig kind en dat dit tegen zijn belangen zou ingaan. Gelet op het

precair verblijf van betrokkene en van zijn ex-vrouw (moeder van zijn minderjarige zoon) in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van zijn vader, die op eigen risico, ondanks zijn precaire verblijfsituatie, een gezinsleven heeft uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. De ex-partner van betrokkene, [P., E.], de moeder van zijn minderjarige zoon, zou in Tongeren wonen en de meerderjarige dochter, [P., O.] zou bij haar vader en minderjarige broer in Elsene wonen. Volgens het RAAVIS-verslag van 09.03.2026 deed PZ Brussel/Hoofdstad/Elsene al het mogelijke om de familie samen te houden en de gezinseenheid niet te schaden, maar meneer [P., P.] en zijn zoon weigerden de telefoonnummers van de meerderjarige dochter/zus en ex-partner/moeder aan de politie te geven, net als de plaats waar zij zich bevinden zodat zij mekaar konden vervoegen. [P., E.] en [P., O.] kunnen zich steeds aanbieden om samen met hun familie verwijderd te worden. Zij hebben steeds de mogelijkheid om samen terug te keren naar het land van herkomst. Indien zij zich niet aanbieden, kan niet anders dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van betrokkenen zonder hun ex-partner/moeder of dochter/zus door hun eigen gedrag in de hand wordt gewerkt. Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM (RVV, nr. 61.377 van 12.05.2011).

Betrokkene maakt niet aannemelijk dat zijn minderjarig kind geen enkele band met zijn herkomstland heeft, noch dat hij een zodanige taal-en culturele achterstand heeft dat hij in Albanië niet zou kunnen aansluiten op school. Hij heeft wel via zijn vader/moeder een band met zijn herkomstland. Betrokkene heeft immers de Albanese nationaliteit. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat betrokkene zijn minderjarig kind tot op zekere hoogte de taal en cultuur van zijn land van herkomst heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkene en de moeder van zijn minderjarige zoon nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun minderjarig kind in België slechts voorlopig was. De vader/moeder diende hem tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hem zijn moedertaal aan te leren. Bovendien merken we op dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat hij zijn minderjarig kind niet in zijn moedertaal zou opvoeden, en dat hij deze taal niet in huiselijke sfeer zou gebruiken. Dit houdt in dat het minderjarig kind minstens een basis mondelinge kennis van de taal heeft om vanuit te vertrekken.

Betrokkene verwijst naar de scholing van zijn minderjarig kind, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat het kind van betrokkene hier naar school gaat, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien behoeft het kind van betrokkene geen school of speciale infrastructuur die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in precair verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat een kind in België school gelopen heeft en school loopt, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de vader en moeder bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precaire verblijf verder te zetten. Indien zijn minderjarig kind zijn schooljaar moet onderbreken is dit te wijten aan de eigen handelingen van betrokkene om zich manifest in precair verblijf te nestelen.

Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen.

Betrokkene verklaarde in het hoorrecht van 03.12.2022 ingevuld door PZ Dilbeek dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert terug te keren naar zijn herkomstland, dat hij enkel bloeddrukproblemen heeft. Betrokkene verklaarde op 06.07.2023 in het hoorrecht afgenomen door PZ Riho dat hij ook niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar het herkomstland, dat hij enkel medicatie neemt voor een te hoge bloeddruk. In het hoorrecht van 09.03.2026 afgenomen door PZ Brussel-Hoofdstad/Elsene verklaart betrokkene dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert te reizen of terug te keren naar Albanië. In het administratief dossier van betrokkene bevinden zich er geen medische documenten die zijn beweringen staven. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling

beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

1.6 Op 16 maart 2026 legt verzoekende partij per J-BOX een verzoekschrift neer houdende een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze vordering wordt echter verworpen op 23 maart 2026 in het arrest nr. 343.280.

1.7 Op 30 april heeft verzoekende partij samen met haar zoon de FITT-woning, waar zij intussen verbleven, verlaten waardoor de op 2 mei 2026 voorziene repatriëring geannuleerd diende te worden.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid (oud) van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 24 maart 2026 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 (oud) van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 22 mei 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, (oud) van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

2.5 Gelet op de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026) waar in artikel 5.12, §3 bepaald wordt dat:

"§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. De beperkte onderzoeksbevoegdheid van artikel 43 van de Asiel- en migratiebeheerverordening is niet van toepassing."

3. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1 In haar eerste middel werpt verzoekende partij de schending op van de artikelen 62 en 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Dit middel wordt als volgt uiteengezet:

"SCHENDING VAN ART. 74/ 11 § 1 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 (= HIERNA AFGEKORT: VREEMDELINGENWET) IUO. DE SCHENDING VAN HET HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL IUO. SCHENDING VAN HET REDELIJKHSBEGINSEL IUO. SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT (ART. 62 VREEMDELINGENWET)

8.

De bestreden beslissing betoogt als volgt:

“Om volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

(...). Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft tracht te regulariseren.

(...)”

In tegenstelling tot hetgeen de beslissing voorhoudt, heeft verzoeker wel degelijk getracht zijn verblijf te regulariseren en zulks op de wettelijk voorziene manier.

Immers werd voor verzoeker reeds op 2 mei 2025 een aanvraag tot afgifte van een gecombineerde vergunning ingediend voor de tewerkstelling in het knelpuntberoep van vrachtwagenbestuurder.

Ten bewijze van deze aanvraag voegt verzoeker volgende stukken:

- Het aanvraagformulier (stuk 2.1);*
- De historiek van het dossier (stuk 2.2);*
- Betaalbewijs aan DVZ (stuk 2.5);*
- De neergelegde documenten die door verzoeker in Albanië werden opgevraagd, en aldus ook zijn terugkeer aantonen:*
 - Medisch attest met apostille (stuk 2.3)*
 - Strafreger met apostille (stuk 2.4)*

Zoals hoger uiteengezet, werd de aanvraag geweigerd ingevolge beleidswijziging van de Dienst Economische Migratie: waar voorheen vrachtwagenbestuurder C wél werd beschouwd als een knelpuntberoep, werd dit hangende de aanvraag gewijzigd en werd enkel nog vrachtwagenbestuurder CE als knelpuntberoep weerhouden.

Wat er ook van zij, verzoeker heeft wel degelijk getracht zijn verblijf te regulariseren en heeft hiertoe de noodzakelijke maatregelen genomen en inspanningen geleverd, hetgeen genoegzaam blijkt uit de gevoegde stukken.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij het vermeend “niet getracht hebben zijn verblijf te regulariseren” als een dragend en bepalend motief beschouwt voor het opleggen van het inreisverbod.

Dit motief is evenwel gesteund op een feitelijk onjuiste beoordeling en wordt tegengesproken door de door verzoeker bijgebrachte stukken.

Een schending van de zorgvuldigheidsverplichting iuo. de materiële motiveringsplicht iuo. art. 74/11 Vreemdelingenwet dient te worden aangenomen.

9.

Voor indiening van huidig verzoekschrift heeft de raadsman van verzoeker verwerende partij gewezen op de indiening van de aanvraag (aangezien deze de premisse tegenspreekt dat verzoeker niet getracht zou hebben zijn verblijf te regulariseren). (zie stuk 9)

Verwerende partij heeft het argument helaas niet inhoudelijk ontmoet en heeft enkel gesteld dat “het inreisverbod gehandhaafd” blijft. (zie stuk 9)”

In haar tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 62 en 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het EVRM. Dit middel wordt als volgt uit één gezet:

“2.2.2. SCHENDING VAN ART. 74/ 11 § 1 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 (= HIERNA AFGEKORT: VREEMDELINGENWET) IUO. DE SCHENDING VAN HET HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL IUO. SCHENDING VAN HET REDELIJKHSBEGINSEL IUO. SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT (ART. 62 VREEMDELINGENWET) IUO. SCHENDING VAN ART. 8 VAN HET EUROPEES VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN (HIERNA: EVRM)

9.

Art. 74/11 § 1 Vreemdelingenwet bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Verwerende partij heeft kennis van de aanwezigheid van 2 schoolgaande kinderen van verzoeker op Belgisch grondgebied:

- X. [...]: deze legde het lager onderwijs af in België, en zit thans in het tweede jaar Moderne Talen-Wetenschappen (stukken 3 tot en met 7);
- O. [...]: is thans 20 jaar oud, en volgt reeds meetr dan 2 jaar de opleiding farmaceutisch assistent op het CVO Brussel

Beide kinderen zijn afhankelijk van verzoeker c.q. hun vader.

10.

Met betrekking tot de oudste dochter [O.] stelt de bestreden beslissing enkel dat er geen gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM kan worden aangenomen.

Verwerende partij gaat aldus voorbij aan het gegeven dat

- [O.] nog steeds studeert en dat zij binnenkort een stage van 300 uur dient af te leggen in de periode maart-mei 2026;
- Zij nog steeds inwoont bij haar vader die instaat voor haar onderhoud, opleiding, ..., hetgeen uitdrukkelijk werd meegedeeld door verzoeker (en hetgeen ook wordt weerhouden in de bijlage 13septies)

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van het EHRM dient derhalve in concreto een belangenafweging dient te worden gemaakt tussen de inmenging in het gezinsleven vervat in artikel 8 van het EVRM enerzijds, en de openbare orde / strikte noodzakelijkheid voor de democratische samenleving anderzijds.

Hoewel het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is, en als dusdanig geen recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43), zijn verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68-69, EHRM 3 oktober 2014 Jeunnese/ Nederland, EHRM 2 augustus 2001, Boultif/ Nederland, EHRM 18 oktober 2006, Uner / Nederland).

In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 140).

De beleids marge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds.

Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Waar verwerende partij in casu verzuimt rekening te houden met deze feitelijke gegevens en zondermeer oordeelt dat er geen gezinsleven zou voorliggen tussen verzoeker en zijn meerderjarige dochter, zonder een zorgvuldig voorafgaandelijk onderzoek uit te voeren, dient een schending van art. 8 EVRM te worden aangenomen.

De loutere verwijzing door verwerende partij naar “jurisprudentie van het Europees Hof” inzake de relatie tussen ouders en volwassen kinderen kan niet worden beschouwd als een adequate motivering m.b.t. het al dan niet bestaan van een gezinsleven.

In haar derde middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 62 en 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het EVRM en in realiteit ook van artikel 74/9 van de Vreemdelingenwet. Dit middel wordt als volgt uit één gezet:

2.2.3. SCHENDING VAN ART. 74/ 11 § 1 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 (= HIERNA AFGEKORT: VREEMDELINGENWET) IUO. DE SCHENDING VAN HET HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL IUO. SCHENDING VAN HET REDELIJKHSBEGINSEL IUO. SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT (ART. 62 VREEMDELINGENWET) IUO. SCHENDING VAN ART. 8 VAN HET EUROPEES VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN (HIERNA: EVRM)

11.

Anderzijds verzuimt de bestreden beslissing op ernstige wijze rekening te houden met de gevolgen van het inreisverbod voor het minderjarige kind [X.].

Door het inreisverbod dat aan zijn vader wordt opgelegd, dreigt [X.] gedurende 3 jaar gescheiden te worden van zijn moeder. Immers werd enkel een inreisverbod opgelegd aan zijn vader, en niet aan zijn moeder.

Ten onrechte betoogt verwerende partij in de bestreden beslissing dat verzoeker en [X.] deze scheiding zelf “in de hand” zouden gewerkt hebben.

Verwerende partij gaat er evenwel aan voorbij dat verzoeker en zijn ex-echtgenote inmiddels geruime tijd gescheiden zijn (hoewel zulks wel werd meegedeeld (cfr. bijlage 13septies)) zodat verzoeker geen kennis meer heeft van de verblijfplaats van zijn ex-echtgenote en uiteraard ook niet kan verondersteld worden (laat staan verplicht kan worden) zijn ex-echtgenote nog te localiseren in functie van vrijheidsberoving.

Ook van de minderjarige [X.] kan redelijkerwijze niet verwacht worden dat hij gegevens zou delen met politie welke kunnen leiden tot vrijheidsberoving van zijn moeder. Een en ander kan ook niet verwonderen gelet op de manifest onwettige handelswijze door de politie-agenten waarbij hij als minderjarige gedurende uren gehandboeid is gebleven (en zelfs verbod werd opgelegd om nog te telefoneren, bijv. met zijn raadsman), i.e. een situatie welke voor [X.] traumatiserend is gebleken.

De verantwoordelijkheid dat het gezin niet “samen” van de vrijheid kon worden beroofd, ligt m.a.w. bij verwerende partij zelf, inzonderheid bij de niet-naleving door verwerende partij van art. 74/ 9 Vreemdelingenwet.

Art. 74/9 §3 bepaalt uitdrukkelijk:

“§ 3. Het gezin bedoeld in § 1 krijgt de mogelijkheid om onder bepaalde voorwaarden in een eigen woning te verblijven, tenzij één van de gezinsleden zich bevindt in één van de gevallen voorzien in artikel 3, eerste lid, 5° tot 7°. Indien het gezin in de onmogelijkheid verkeert om in een eigen woning te verblijven, dan zal het onder dezelfde voorwaarden een verblijfplaats toegewezen worden [2 in een woonunit]2.

De voorwaarden waaraan het gezin moet voldoen, worden geformuleerd in een overeenkomst die wordt gesloten tussen het gezin en de Dienst Vreemdelingenzaken.”

Uit art. 74/9 § 3 Vreemdelingenwet vloeit m.a.w. voort dat pas tot opsluiting kan worden overgegaan mits naleving van een welomschreven cascadesysteem, en dat het gezin eerst de mogelijkheid dient te worden geboden om onder bepaalde voorwaarden in de eigen woning te verblijven.

In casu heeft verwerende partij voormelde regeling manifest in de wind geslaan:

- de 14-jarige [X.] werd op zijn schooltraject opgewacht door politie-agenten in uniform;
- gehandboeid op het politiecommissariaat werd hij vervolgens verplicht zijn vader op te bellen;
- verzoeker mocht voorafgaandelijk geen uitnodiging of bevel ontvangen om het land te verlaten (terwijl de eerdere bevelen reeds werden uitgevoerd en derhalve uit het rechtsverkeer verdwenen zijn);

- ook de mogelijkheid van het in art. 74/24 Vreemdelingenwet voorziene aanklampende begeleidingstraject werd niet aangewend door verwerende partij;

De werkwijze van verwerende partij welke erin bestaat om een minderjarig kind onderweg naar school van de straat te plukken om vervolgens dit kind (nota bene in handboeien) te verplichten zijn vader op te bellen, is uiteraard voor rekening van verwerende partij en kan uiteraard niet aan verzoeker of het kind worden aangerekend.

Aangezien er opzichts van verzoeker of diens gezinsleden geen uitvoerbare verwijderingsmaatregel bestond op het ogenblik van de bestreden beslissing (aangezien verzoeker eerder reeds gevolg had gegeven aan de vorige bevelen), lijkt er prima facie geen aannemelijke reden om over te gaan tot de onmiddellijk vasthouding van een gezin.

Daarbij komt dat het risico tot onderduiken gesteund is op de feitelijk onjuiste premisse als zou verzoeker nooit getracht hebben zijn verblijf te regulariseren, quod certissime non (cfr. supra).

Ten onrechte wordt m.a.w. de (dreigende) scheiding van het gezin toegewezen aan de houding van verzoeker en zijn zoon. Verwerende partij heeft de scheiding zelf veroorzaakt door de niet-naleving van de terzake geldende bepalingen en de specifiek gehanteerde werkwijze welke manifest contra legem was/ is. (cfr. supra: het arresteren en boeien van een minderjarig kind, om dit vervolgens zijn vader te doen opbellen)

Waar verwerende partij er ten onrechte van uitgaat dat verzoeker nog gehouden zou zijn de gegevens van zijn ex-partner mee te delen en de verantwoordelijkheid voor de dreigende scheiding bij verzoeker en zijn zoon tracht te leggen, vormt de beslissing een schending van art. 8 EVRM iuo. het zorgvuldigheidsbeginsel iuo. het redelijkheidsebeginsel iuo. art. 74/11 Vreemdelingenwet."

3.2 Verzoekende partij voert de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel in de Vreemdelingenwet heeft echter betrekking op de formele motiveringsplicht. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals onder meer voorgeschreven door artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Dit verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

3.3 Verzoekende partij gaat inhoudelijk in op de bestreden beslissing en voert in realiteit dan ook eerder de materiële motiveringsplicht aan.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.4 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.5 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.6 Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.7 De bestreden beslissing, zijnde een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), werd genomen op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt immers uitdrukkelijk dat:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien : 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. [...]

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

Verzoekende partij betwist niet de vaststelling dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan in het voorafgaande terugkeerbesluit van dezelfde datum. Aldus weerlegt zij de motivering niet dat er wel degelijk een grondslag bestaat om haar een inreisverbod op te leggen en dat verwerende partij zelfs ertoe gehouden is een dergelijk bevel op te leggen.

3.8 Het bestreden inreisverbod steunt blijkens de beslissing zelf op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, situatie waarin het bewijs van een bedreiging voor de openbare orde niet moet worden geleverd. Verzoekers' betoog hieromtrent is bijgevolg niet eens dienstig.

3.9 Verwerende partij is immers overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet in principe reeds verplicht om een inreisverbod op te leggen. Dat er een algemene verplichting is om een inreisverbod op te leggen, blijkt tevens uit het bepaalde in artikel 74/11, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dat voorziet dat de gemachtigde zich *“kan”* onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. De gemachtigde heeft dus wel *“de mogelijkheid”* om in individuele gevallen en om humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen, doch dit doet geen afbreuk aan de algemene regel dat een inreisverbod moet worden opgelegd. Het is dan ook niet de algemene regel (het opleggen van het inreisverbod) maar de uitzondering (geen inreisverbod opleggen) die noopt tot een specifieke motivering. De beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) is dan ook op pertinente en draagkrachtige wijze gemotiveerd door de loutere vaststelling dat het inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing waarbij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of de vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Aangezien het buiten elke betwisting staat dat het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing die geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toestaat en gelet op de verplichting om in die omstandigheden een inreisverbod op te leggen in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) reeds op draagkrachtige en pertinente wijze is gemotiveerd door de loutere toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

3.10 Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden bepaald rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval. In dit

verband wordt in de parlementaire voorbereiding benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Het bestuur heeft dus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het bestreden inreisverbod bevat wel degelijk een afzonderlijke motivering waarom werd geopteerd voor een duurtijd van drie jaar. Hiervoor wordt verwezen naar de voorgaande bespreking. In tegenstelling tot wat verzoekende partij tracht voor te houden, heeft verwerende partij de duur van het inreisverbod bepaald rekening houdend met de specifieke omstandigheden die haar situatie kenmerken.

Verzoekende partij maakt aldus niet concreet aannemelijk dat – bij het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de duur ervan – geen voldoende onderzoek heeft plaatsgevonden omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval of enige specifieke omstandigheid die het bestuur gekend diende te zijn ten onrechte niet in rekening werd gebracht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met haar uiteenzetting niet aantoonde dat verwerende partij, wat de gegeven motivering van (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Zij toont evenmin met concrete argumenten aan dat verwerende partij, op basis van de haar gekend zijnde gegevens, bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

3.11 Verzoekende partij brengt geen elementen bij die ertoe zouden kunnen brengen vast te stellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ondenkbaar is dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan

Een schending van dit wetsartikel of van de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aangetoond.

3.12 In haar eerste middel stelt verzoekende partij opnieuw en net zoals zij dit ook aanhaalde in de procedure tegen het eerder afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten dat er in de bestreden beslissing verkeerdelijk vanuit gegaan is dat zij haar verblijf niet heeft trachten te regulariseren. Zij wijst daarvoor op een aanvraag voor een gecombineerde vergunning die zij in 2025 ingediend heeft.

De Raad herhaalt daarbij dat het gepast voorkomt om op te merken dat verzoekende partij herhaaldelijk gedwongen gerepatriëerd werd naar haar land van herkomst. Dit gebeurde onder meer nog in 2023. Het klopt dat verzoekende partij nadien een aanvraag gedaan heeft voor een gecombineerde vergunning. Blijkens de stukken in dit verband van verzoekende partij zelf werd deze aanvraag op 2 mei 2025 ingediend voor verzoekende partij die op dat moment in het buitenland geweest zou zijn.

Blijkbaar is verzoekende partij sedertdien teruggekeerd naar België en heeft zij sedert haar terugkomst geen verdere stappen ondernomen om haar verblijf te regulariseren. Opnieuw beantwoorden de vaststellingen van verwerende partij aan de feitelijke gegevens zoals voorhanden in het administratief dossier en zijn de gevolgtrekkingen van verwerende partij geenszins feitelijk foutief, onredelijk of onzorgvuldig.

3.13 In het tweede middel wordt er door verzoekende partij gewezen op haar twee schoolgaande kinderen die beiden afhankelijk zouden zijn van hun vader. Ook voor wat de meerderjarige dochter betreft, zou dit gelden vermits zij nog schoolgaand is en inwoont bij haar vader. In dit kader zou er in navolging van artikel 8 van het EVRM een deugdelijke afweging gemaakt te worden tussen de belangen van het individu en het algemeen belang.

Eerst en vooral dient er opgemerkt te worden dat geen enkel gezinslid van verzoekende partij over een verblijfsrecht in België beschikt. Allen verblijven zij onwettig in België en het feit dat zij in België van scholing genieten, laat hen niet zonder meer toe om op het grondgebied te verblijven. Verwerende partij heeft er in de communicatie met de raadsman van verzoekende partij eveneens op gewezen dat indien er problemen zouden zijn met betrekking tot de schoolse opleiding er mogelijks overgegaan kan worden tot een tijdelijke schorsing van een verwijderingsmaatregel die echter, het weze herhaald, niet het voorwerp uitmaakt van de huidige procedure.

Ten overvloede merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven omvat en luidt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, RvV 325 505 - Pagina 8 het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Verder merkt de Raad op dat verzoekende partij niet eerder tot een recht op verblijf werd toegelaten of gemachtigd tot een dergelijk verblijf en dat zij diende te weten dat in geval van het niet voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor de toekenning van een eventueel verblijfsrecht, het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, oordeelt het EHRM dat er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Uit het betoog van verzoekende partij blijkt niet dat de bestreden beslissing haar verhindert om het gezinsleven op een andere wijze uit te oefenen, zodat dit zou leiden tot een positieve verplichting. Bovendien hebben de gezinsleden blijikbaar zonder problemen een gezinsleven gehad in hun land van herkomst, Albanië, derwijze dat er inderdaad niet ingezien kan worden waarom er een positieve verplichting zou bestaan om het gezinsleven in België toe te laten.

3.14 Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige broers en/of zussen onderling. In het arrest EZZOUHDI versus Frankrijk, heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen genieten van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere

dan normale emotionele banden. Verzoekende partij toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan en daarenboven beschikt de dochter van verzoekende partij ook niet over een verblijfsrecht in België en is zij ook geen deel van de bestreden beslissing.

3.15 Verzoekende partij merkt op dat de bestreden beslissing haar zoon X. voor een duur van drie jaar zou scheiden van diens moeder. De Raad merkt daarbij op dat de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op verzoekende partij zelf waardoor zij geen belang heeft bij deze kritiek nu deze beslissing *prima facie* op dit moment geen betrekking heeft op deze zoon.

3.16 Voor wat de argumenten in verband met de vrijheidsberoving betreft, wijst de Raad er volledigheidshalve nog op dat hij op dit vlak geen bevoegdheid heeft waardoor de kritiek op dit vlak al evenmin nuttig aangevoerd kan worden.

3.17 Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen blijkt niet.

De aangevoerde middelen dienen als ongegrond afgewezen te worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE